

Sygn. akt VI U 2701/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 11 września 2014 r., znak:(...)

w sprawie: R. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2701/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 j.t.), odmówił przyznania ubezpieczonemu R. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 września 2014 r. nie stwierdziła niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony R. W., który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż leczy się w poradni neurochirurgicznej, neurologicznej i okulistycznej wskutek wypadku komunikacyjnego, który przeszedł w 1994 r. i jest częściowo niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony R. W. (ur. (...)), z zawodu mechanizator rolnictwa, był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 lipca 2014 r. W wyniku rozpoznania wniosku ubezpieczonego z dnia 23 lipca 2014 r. o rentę z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 18 sierpnia 2014 r. stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 sierpnia 2016 r., z kolei komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 8 września 2014 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

- okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: chirurga, neurologa, dermatologa, okulisty i specjalisty medycyny pracy.

Biegli po zapoznaniu z dokumentacją medyczną, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- przebyty ciężki uraz czaszkowo-mózgowy w 1994 r. z napadową padaczką pourazową i encephalopatią,
- zmiany zwyrodnieniowe kolana prawego bez istotnego ograniczenia sprawności,
- ślepotę oka prawego,
- łuszczycę przewlekłą.

W ocenie biegłych lekarzy sądowych stan zdrowia ubezpieczonego upośledza sprawność organizmu w stopniu powodującym okresową częściową niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji od 1 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2016 r. Przyczyną jest przebyty uraz czaszkowo-mózgowy powstały w następstwie wypadku komunikacyjnego w 1994 r. Zdaniem biegłych w stanie zdrowia ubezpieczonego nie nastąpiła istotna poprawa, gdyż napady padaczki występują nadal i wymagają stałego leczenia. Przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, praca na wysokości i przy maszynach w ruchu, co eliminuje go do wznowienia pracy w wykonywanym zawodzie mechanizatora rolnictwa. Tym samym biegli nie zgodzili się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS. Podstawą wydanej opinii sądowo-lekarskiej była ta sama dokumentacja medyczna, jaką dysponował pozwany organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego.

- dowód: opinia biegłych z dnia 31.08.2015 r. (k. 21-22 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych, organ rentowy w dniu 24 września 2015 r. złożył pismo procesowe, w którym poinformował, iż wnosi zastrzeżenia do w/w opinii. Organ rentowy podniósł, iż nie podziela opinii biegłych lekarzy sądowych, zdaniem których ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. Organ podniósł, że ubezpieczony, z zawodu rolnik mechanizator, jest obecnie zatrudniony w pracy administracyjno-biurowej i sam dokonał przekwalifikowania zawodowego. Zdaniem organu rentowego padaczka z napadami rzadkimi, poprzedzonymi aurą, leczona jednym lekiem nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy. Organ wniósł o przekazanie zastrzeżeń biegłym w celu ustosunkowania się.

W celu wyjaśnienia powyższych zastrzeżeń, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych sądowych.

Biegli lekarze sądowi w wydanej w dniu 12 października 2015 r. uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej podtrzymali wnioski i argumentację wskazaną opinii z dnia 31 sierpnia 2015 r. Biegli wyjaśnili, iż w badaniu biegłego sądowego neurologa i chirurga ujawniono zmiany patologiczne w centralnym układzie nerwowym po przebyłym urazie mózgu, które powodują nadal napady padaczki. Ponadto po przebyłym urazie doszło do całkowitej ślepoty oka prawego.

Zdaniem biegłych stwierdzone schorzenia są przeciwwskazaniem do pracy w charakterze mechanizatora rolnictwa, jaką wykonywał ubezpieczony. Obecnie ubezpieczony nie jest w stanie wykonywać pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W ocenie biegłych zatrudnienie w innym zawodzie nie jest przeciwwskazaniem do przyznania ubezpieczonemu częściowej niezdolności do pracy.

- dowód: opinia uzupełniająca biegłych z dnia 12.10.2015 r. (k. 40 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniająca wydaną przez biegłych, organ rentowy wniósł zastrzeżenia, wskazując, iż treść opinii uzupełniającej biegłych nie stanowi wyjaśnień na zastrzeżenia organu rentowego złożone w piśmie procesowym z dnia 24 września 2015 r. Organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii drugiego zespołu biegłych.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego i uznał za zbędne powoływanie kolejnego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Podzielił natomiast wnioski zawarte w opinii biegłych z dnia 31 sierpnia 2015 r. oraz uzupełniającej opinii biegłych z dnia 12 października 2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczony spełnia przesłankę dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 j.t.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy).

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 w/w ustawy). Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie Sąd podzielił stanowisko biegłych sądowych co do dalszej częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego, zaprezentowane w opinii wydanej w niniejszej sprawie. Sąd uznał powyższą opinię za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych i braku poprawy w stanie zdrowia. Opinia biegłych w sposób jasny i stanowczy odnosi się do stanu zdrowia ubezpieczonego i wyjaśnia na czym polegają ograniczenia w wykonywaniu pracy. Powyższa opinia została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości co do jej trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili. Wbrew twierdzeniom pozwanego organu, schorzenia występujące u ubezpieczonego, uniemożliwiają mu w sposób oczywisty podjęcie pracy w wyuczonym zawodzie. Biorąc pod uwagę schorzenia występujące u ubezpieczonego, niemożliwe jest wykonywanie przez niego dotychczasowej pracy w zawodzie mechanizatora rolnictwa, natomiast nietrafny jest pogląd organu rentowego, że ubezpieczony, który wykonuje obecnie prace administracyjno-biurowe, dokonał sam przekwalifikowania zawodowego. Oczywistym jest, iż częściowa niezdolność do pracy pozwala na wykonywanie jakiegoś zatrudnienia i ubezpieczony wykonuje zatrudnienie, jakie w danym momencie może wykonywać, ale nie oznacza to, że dokonał przekwalifikowania w sposób skutkujący pozbawieniem go prawa do renty.

Mając na względzie powyższą argumentację Sąd uznał, iż ubezpieczony spełnia wszystkie warunki dla przyznania mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego. Biegli sądowi orzekali w oparciu o ten sam materiał dowodowy, który był w dyspozycji organu rentowego. W ocenie Sądu ważna analiza dokumentacji medycznej, pozwalała na stwierdzenie, iż częściowa niezdolność do pracy występuje u ubezpieczonego już na etapie postępowania przed organem rentowym. Z uwagi na powyższe w punkcie 2 wyroku stwierdzono, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zgodnie z art. 118 ust 1a ustawy emerytalnej.

SSO Ewa Milczarek